

Kouvolan Suunnistajien KevätSuunnistuksen kisablogisti Päivi Pollari paljastaa herkän asian heti kauden ensimmäisessä kirjoituksessaan.

Kevättä rinnassa ja ääniä blogistin korvissa!

Minulla on taas kevättä rinnassa ja varsinkin korvissa! Jo vuodesta 2014 olen ihastunut joka vuosi Kouvolan Suunnistajien KevätSuunnistus -kisoissa. Nyt osaan jo varautua tuohon jokavuotiseen kaksi päivää kestävään ihanaan tunteeseen, mutta ensimmäisellä kerralla se tuli aivan puskiasta tai oikeastaan KevätSuunnistuksen kisakuulutuskopista. Olin Kuukson kisoissa talkoolaisena infossa ja yhtäkkiä kuulin tuon selkeän, pehmeän mutta niin määrätietoisen äänen. Kysyin hieman ujosti seurakaverilta, kukas tuolla kuuluttaa, mutta syvempi tunteeeni ei onneksi hänelle paljastunut, vaikka korviani punotti. Nyt olen valmis kertomaan ihastuksestani teille kaikille.

Ääni kuuluu Petri Linqvistille. Eikä nyt pidä luulla, että minä ihastuisin jatkuvasti ääniin ja kuulisin sitten ääniä olivat niiden omistajat paikalla tai eivät. En ole esimerkiksi kertaakaan mennyt sekaisin Antero Mertarannan äänestä. Tämä voi osin johtua siitä, että silloin harvoin kun hetkellisen fanaattisesti seuraan jääkiekkoa, menen sekaisin vain ja ainoastaan yhdestä nimeltä mainitsemattomasta valmentajasta, joka tosin on aika harvasanainen. Pakko muuten tunnustaa sekin, että kieltämättä voisi olla ihanaa, jos suunnistuskisoja kuuluttaisi Heikki Paasonen tai ...

Vanhoina hyvinä aikoina kuuluttajat käyttivät megafoneja. Voi olla, että ihastuminen ei olisi silloin ollut niin herkässä. On se hyvä, että meillä on käytössä huipputeknologiaa

Takaisin Petriin, jolta olen tietysti ennen tätä kirjoitusta onnistunut salaamaan ihastumiseni. Enkä usko hänen vaimonsa Heljä Peltosenkaan aavistaneen mitään. Heljä istuu joka kisoissa kuuluttajakopissa tiiviisti miehensä vieressä. Hän ei käsittäkseni ole mustasukkainen miehensä äänestä vaan toimii tämän avustajana, ellei ole valeavustaja, jonka todellisia motiiveja ei tiedä varsinkaan aviomies, joka tuntuu olevan aivan riippuvainen vaimonsa avusta ja tuesta. Ja jos ei Petri muilta saa palautetta kuulutushommista, niin hänen itsensä kertoman mukaan vaimolta ainakin saa. Vaimollahan on siihen suorastaan kotikenttäetu.

Takaisin asiaan. Ihastuneen ihmisen mieli ja tunne kun laukkaa helposti pois itse asiasta. Jos ihan totta puhutaan, en ole kirjoittamisen tässä vaiheessa vielä oikein päättänyt tai keksinyt, mikä tämän jutun itse asia olisi. Onko se suunnistuskisojen kuuluttaminen, ihastuminen suunnistuskisoissa, äänien kuuleminen vai ihan joku muu? Mutta Petristä ja Heljästä vielä hieman. Törmäsin heihin viime syksynä Kouvolan Teatterissa. Tervehdimme toisiamme aulassa kohteliaasti ja mietin, että ompas tutun näköinen pariskunta. He tulivat istumaan samalle riville, olimme katsomassa Mikko Vaismaan standuppia. Osoittauduimme kaikki senkin lajin faneiksi. Siinä melkein vierekkäin istuessa paljastimme, että toinen toistemme tunnistaminen oli ollut haastavaa, koska emme käytä teatterissa KS:n seuraavatteita. Eikä Petri puhunut mikrofoniin. Hän oli myös tavallista harvasanaisempi.

Petri ja Heljä kertoivat, että itse suunnistus on jäänyt vähemmälle, kun jälkikasvu ajelee jo autolla omatoimisesti kisoihin ja iltarasteille. Ovatko he molemmat itse asiassa ajautuneet lajin pariin, koska pienenä kummallakaan ei ollut valinnanvaihtoehtoja? Heljä katseli 70-luvulla maalauskylässä huoneensa ikkunasta pelkkää metsää ja aloitti suunnistusaktiivi-isänsä jalanjäljissä rastien etsimisen

mustavalkokartalla. Petrin kohtalona oli jo vuonna 1960 syntyä eräässä toisessa maalaiskylässä suunnistajaisän lapseksi, joten hän aloitti kilpailu-uransa silloin, kun Heljä vielä naperona tuijotti sitä metsää. 80-luvulla nämä kaksi sitten kohtasivat Jyväskylän opiskelijaelämässä tietämättä vielä ensi katseessaan tai toinen toistensa äänen kuullessaan, että heillä on sama suunnistus"trauma".

Oli muuten huojentavaa huomata teatterissa, että pystyin suhtautumaan molempiin seurakavereihini luonnollisesti, en punastunut korvistani enkä änkyttänyt tai puhunut typeriä. Seura tarvitsee meitä talkoolaisia, joten on tärkeää, että me tulemme toimeen keskenämme. Seura tarvitsee myös erilaisia talkoolaisia, joista osa alkaa olla jo melkein huippuammattilaisia. Minulle on pikkuhiljaa alkanut valjeta, että en ole ihastunut ihan mihin tahansa ääneen. Olen ihastunut hyvin kokeneen kuuluttajan ääneen.

Petrin äänen ansiolista on vakuuttava:

- Avustajan roolissa: " Isääni pyydettiin kuuluttamaan suunnistuskilpailuja 1970-luvun lopulla ja toimin hänen apunaan silloin, kun en itse kilpaillut. 1980- ja 90-luvuilla isäni kuulutti lukuisia suunnistuskilpailuja Keski- Suomessa ja Savossa vuosittain. Myös joissakin hiihto- ja ampumahiihtokilpailuissa toimimme kuuluttajina. Isäni kuuluttaessa olin yleensä se apulainen, joka kertoi, mitä puhutaan ja miten kilpailu sujuu. Otin ajat kilpailijoille ja seurasin väliaikoja. Toimin tavallaan kuulutuksen ohjaajana."

- Oma ura alkoi: "Ensimmäinen kilpailuni, missä olin itse kuuluttajana, oli suunnistuksen SM-viesti Kangasniemellä vuonna 1992."

- Kommelluksia: "Kommelluksia tapahtuu kaikissa kilpailuissa. Tyypillistä on se, että luen kilpailijan nimen väärin tai sanon jotain muuta kuin tarkoitin. Palautettakin tulee säännöllisesti."

- Parasta ja haastavinta kuuluttamisessa: "Viestikilpailun kuuluttaminen on parasta. Kuuluttaja voi seurata kilpailua paremmin kuin kukaan muu ja tietynlaisen jännityksen ja odottamisen tunnelma on hienoa. Usein kuuluttajalla on myös tieto hajonnoista ja väliajoista, mutta kaikkea ei voi aina paljastaa kuulijoille. Haastavinta on kuuluttaa isoa SM-kilpailua, jossa on paljon sarjoja. Hyvä ennakkovalmistautuminen toki auttaa."

- Muistoja uralta: "Isojen suunnistuskilpailuiden kuulutustoiminnoissa on ollut mielenkiintoista toimia. Esimerkiksi kaksi Jukolan Viestiä, HiSu-MM, FIN-5 rastiviikot ja PM-suunnistukset, joissa olimme isäni kanssa hoitamassa suomenkielistä kenttäkuulutusta. Myös MM-kisat Vuokatissa, missä sain olla mukana kuulutuksen taustajoukoissa, oli mieleenpainuva kokemus."

- Historian havinaa: "Ennen kilpailijoille otettiin kuuluttamossa ajat käsikellolla ja aikoja kirjattiin paperille ja yritettiin pitää yllä tulosjärjestystä. Samaan aikaan väliaikarasteilta tuli radiopuhelimella tietoja, joita usein piti laskea päässä. Näihin toimintoihin sain huomattavan parannuksen sen jälkeen, kun vuonna 1982 olimme isäni kanssa kuuluttamassa Ristiinan kansallisia. Apuna meillä oli Erkki Rantalainen, joka oli tehnyt Commodore 64-tietokoneelle ohjelman ajanottoon. Kilpailun jälkeen sain ohjelman käyttööni ja parantelin sitä myöhemmin. Tällä ohjelmalla hoidimme kuulutuksia yli 10 vuoden ajan, kunnes kilpailujen järjestäjien käyttämä, Pekka Pirilän luoma tulospalveluohjelmisto tarjosi suunnilleen samat tiedot kaikkien sarjojen osalta.

Ilmeestä päätellen Heljällä on hyvät oltavat kopissa.

Aikamoinen lista seuran talkoolaiselle. Hienosti on Heljäkin kartuttanut tietotaitoaan avustajana, jonka homma on hänen mukaansa intensiivistä ja keskittymistä vaativaa. Pitkässä liitossa Petrin kanssa Heljän ihastuminen on rakastumisen myötä selvästi muuttunut kypsäksi rakkaudeksi, koska ihastumisrakastumisen huumassa hän ei pystyisi tuohon hommaan. Heljän on pidettävä Petri ajan tasalla, seurattava monitorilta väliaikoja ja gps-karttaa. Tarvittaessa hän jalkautuu maastoon vakoilemaan suunnistajia viimeisen rastin tuntumaan. Alkuaikoina kommunikaatioon maastosta kopille käytettiin perheen lasten radiopuhelimia. Nykyään vanhemmat voivat käyttää lapsiaan sijaisinaan, koska Topi hallitsee lajin teknisen seurannan ja Arttu on jo ottanut ensiaskeleita kuuluttajan hommissa. Toisaalta, tarvitseeko Heljän lähteä Petrin kanssa minnekään, koska hän paljastaa kuuluttajakopin hommien olevan hänelle laatuaikaa puolison kanssa. Eikä Petrin ehkä kannata poistua kuulutuskopista, koska siellä Heljä ihailee hänen sanavalmiuttaan ja asiantuntijuuttaan, jotka Heljän mukaan perustuvat hyvään valmistautumiseen ja kokemukseen. Jos vaikka tilanne on sellainen, että kotona Petri ei ihan joka elämän osa-alueella saa noin huikeaa arvostusta.

Mutta takaisin asiaan. Lähde sinäkin Anttilankankaalle Kouvolan Vuohijärvelle kuulemaan ääniä ja viettämään Petrin ja Heljän kanssa laatuaikaa!

Kisablogisti Päivi Pollari: Kouvolan Suunnistajat, sarja D55

jos kilpailisin tai suunnittelen kilpailemista tai jopa kilpailen. Siis osa-aikasuunnistaja. Nuoruudessa suunnistin partiokisoissa ja retkillä. Suunnistusharrastuksen aloitin toukokuussa 2009, ja se oli menoa heti ensimmäisestä radasta alkaen. Suunnistamista, talkoiluaja näitä blogikirjoituksia haittaavat välillä päivätyöni perhe- ja pariterapeuttina sekä perheasioiden sovittelijana perheneuvolassa. (kuva: Minna Väänänen)

